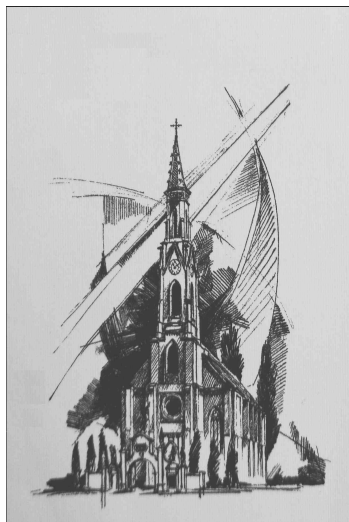

„Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: „Istenem! Hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igaztalan és házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer böjtölök hetente, tizedet adok mindenből.” A vámos pedig távol állt meg, nem merte a szemét sem az égre emelni. Mellét verve így szólt: „Istenem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!” Mondom nektek: ez megigazultabban ment haza, mint amaz. Mert mindazt, aki magát felmagasztalja, megalázzák, és aki magát megalázza, felmagasztalják.”

(Lukács Evangéliuma 18, 9-14)

Szentpéteri harangszó

IX. évfolyam 10. szám, 2019. október 27.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

Takó István –

Ami marad, csak azt tudjuk felajánlani

Október, azaz Mindszent hava igazi átmenet a nyárból az őszebe. Ha az időjárás nem viccel meg, igazi szép, szinte nyári időjárásra számíthatunk ilyenkor. Mi magyarok „*vén-asszonyok nyará*”-nak, a tengeren túl „*indián nyárnak*” nevezik ezt a különleges „*évszakot*”. Ilyenkor megpróbálunk még valamit profitálni a nap melegéből, tankolni még egy kis D-vitamint kihasználva a bizony megrövidült napsütött órákat. A reggeli csípős hideg rozsdásra barnítja a fák leveleit, s a virágok versenybe szállnak, hogy melyikük bírja tovább. A lombhullató erdők meleg színekbe öltöznek feledtetve minden pattanó rügyet és mélyzöld reménykedést.

Október a forradalmak hónapja. Na, nem a nagy októberi forradalomra gondolok, ami a gergely naptár szerint amúgy is november volt, hanem a '48-as szabadságharc aradi vértanúira vagy az '56-os pesti srácokra. Ami olyan reménykeltően indult '48 tavaszán, az a teljes reménytelenségbe fulladt '49 őszén, s ma mégis a vértanúkra emlékezve abban a hitünkben erősödünk meg, hogy áldozatuk nem volt hiábavaló. Valami hasonlót érzünk az '56-osokra gondolva is. Bár az azt követő bő negyven évnek sikerült sokakban tönkre tenni hitet, reményt és a legtöbb esetben a szeretet is kihunyni látszott, a pesti srácok emléke ébren akarja tartani bennünk a jó Istentől kapott emberi szabadság jogához való ragaszkodásunkat.

Isten kegyelméből volt alkalmam megismerkedni szülőföldjüktől távolra kényszerült '56-os magyarokkal. A kétszázezerre becsült a zöldhatáron menekült magyarok hihetetlen hatékonysággal szervezték a magyar migrációs közösségeket, missziókat nyugaton és a tengeren túl. Csodálatra méltó, ahogyan nem csak megőrizték, de továbbadták anyanyelvünket, kultúránkat, népszokásainkat és nem utolsósorban őseink hitét gyermekeiknek, unokáiknak. S bár a harmadik generációt szemlélve úgy tűnik, hogy ez a fajta tevékenység alábbhagyóban van, a legnagyobb érvágást mégis az anyaországnak kellett elszenvednie. Ha ennek a majd negyedmillió magyarnak anno nem kell elmenekülnie az országból, bizonyára sokkal erősebbek maradtak volna az egyházi közösségek és a hitélet a fővárosban és vidéken egyaránt.

Október a Szűz Anya hónapja. Számunkra különösen kedves és jóleső Magyarok Nagyasszonya ünnepe, amit a

magyar millennium évében XIII. Leó pápa adományozott nekünk, hogy ne feledkezzünk meg az 1038. augusztus 15-i szentistváni országfelajánlásról. Egy országot a Szent Szűz oltalmába ajánlani nem csak egy kérést jelent, bár kétség kívül azt is. Mégis inkább arról van szó, hogy mindazt, amivel ez az ország és a nép rendelkezik a jó Isten szolgálatába szeretnénk állítani. Hogy a földi országunk egyre inkább földi mása legyen Isten országának, amely amúgy is az Úr Jézus szavai szerint „*köztünk van*”.

Köztünk, vagyis akkor valósul meg, amikor egységbe kerülünk ismét egymással, a teremtett világgal és a jó Istennel. Mert október a reformáció hónapja is, ami elgondolkodtathat, felerősítheti a vágyott egységet a többi keresztény vallással, minden jóakarató emberrel, az egész világgal. A reformáció ünnepe tükör marad egyrészt az „*ecclesia semper reformanda*” örökös megújulás elve mentén, de az egységre törekvésünk gyakorlati megvalósításának útkeresésében is. Krisztusban kell mindent megújítani együtt.

A generációk folyamatos, az évszakok ciklikus váltakozásában különösen így „télbe ájulva” provokálóbban hat a kérdés: mi az, ami még marad. Ami marad, csak azt tudjuk felajánlani azért cserébe, ami örökre megmarad. Tesszük ezt azokkal, akik még maradtunk, de nem magunkra maradtottan, mert a jó célért való küzdelmünkben nem vagyunk egyedül. Erre biztos ígéretet kaptunk és a Szűz Anya is erről biztosított már számtalan esetben. Hogy is mondta Ferenc szentatyánk Csíksomlyón: „*Aki kockáztat, annak az Úr nem okoz csalódást!*” A kérdés marad: „*Édesanyánk, taníts meg minket egybevarrni a jövőt!*”

Ferenc pápa – Az Egyház nem erődítmény, hanem mindenkit befogadó sátor!

Az Apostolok cselekedeteinek könyve elbeszéli, hogy Szent Pált, a Jézussal való átalakító találkozás után, Barnabás közvetítésének köszönhetően befogadja a jeruzsálemi egyház, és Pál elkezd hirdetni Krisztust. Némelyek ellensége miatt azonban arra kényszerül, hogy Tarsusba, szülővárosába költözzön, ahol Barnabás utoléri, hogy bevonja őt Isten szavának hosszú útjába. Az Apostolok cselekedeteinek könyve, melyet ezekben a katekézisekben magyarázunk, mondhatjuk, hogy Isten szava hosszú útjának könyve: Isten szavát hirdetni kell, mindenütt hirdetni kell.

Az út egy erős üldöztetés után kezdődik (vö. **ApCsel 11,19**); ez azonban, ahelyett, hogy beszüntette volna az evangelizálást, kedvező alkalmat teremtett annak a területnek a kiszélesítésére, ahová Isten szavának jó magját vethetik. A keresztények nem ijednek meg. Menekülniük kell, de Isten szavával együtt menekülnek, és így terjesztik Isten szavát szinte mindenütt. Pál és Barnabás először a szíriai Antiochiába érkeznek, és egy egész éven ott maradnak, hogy tanítsanak és segítsék a közösséget meggyökerezni (vö. **ApCsel 11,26**). A zsidó közösségnek, a zsidóknak hirdették Isten szavát. Antiochia így a missziós tevékenység központjává válik, annak a prédikációnak köszönhetően, amellyel a két evangélium hirdető – Pál és Barnabás – megérintette a hívők szívét, akiket itt, Antiochiában hívnak először „keresztényeknek” (vö. **ApCsel 11,26**).

Így az Apostolok cselekedeteinek könyvéből feltárul az Egyház természete: az Egyház nem erődítmény, hanem egy sátor, mely képes bővíteni terét (vö. **Iz 54,2**) és befogadni mindenkit. Az Egyház vagy „kifelé haladó”, vagy nem egyház, vagy úton van, folyamatosan bővítve terét, hogy mindenki beléphessen, vagy nem egyház. „Nyitott ajtajú Egyház” (**Evangélii gaudium** apostoli buzdítás, 46), mindig nyitott ajtókkal. Amikor zárt kapujú templomot látok itt, ebben a városban, vagy amikor ilyet láttam a másik egyházmegyében, ahonnan jöttem, ez rossz jel. A templomok kapuinak mindig nyitva kell állniuk, mert ez jelképe annak, milyen az Egyház: mindig nyitott. Az Egyháznak „mindig az Atya nyitott házának kell lennie. Így ha valaki a Lélek indítását akarja követni, és Istent keresve közeledik, ne egy zárt kapu ridegségével találja magát szembe” (uo., 47).

Viszont ez az újdonság, a nyitott kapuk. Kik előtt? A pogányok előtt! Az apostolok ugyanis a zsidóknak prédikáltak, de a pogányok is jöttek kopogtatni az Egyház kapuján! Viszont ez az újdonság, a pogányok előtt nyitott kapuk újdonsága felettébb élénk vitát vált ki. Egyes zsidók azt állítják, hogy az üdvözüléshez először körülmetélés útján zsidóvá kell válni, aztán pedig meg kell keresztelkedni. Azt mondják: „Ha nem metélkedtek körül Mózes törvénye szerint, nem üdvözülhettek” (**ApCsel 15,1**), vagyis később nem keresztelkedhetnek meg. Először a zsidó szertartás, aztán a keresztség: ez volt az álláspontjuk. És az úgy rendezése érdekében Pál és Barnabás megbeszélést folytat az apostoloknak és a jeruzsálemi véneknek a tanácsával, és sor kerül arra, amit az Egyház történetének első zsinatának tartanak, a jeruzsálemi zsinatra vagy gyűlésre, amelyre Pál a Galatáknak írt levélben utal (**Gal 2,1–10**).

Egy igen kényes teológiai, lelkiismereti és fegyelmi kérdést vitatnak meg, ez pedig a Krisztusban való hit és a mózesi törvény megtartása közötti kapcsolat. A gyűlésen döntő je-

lentőségűek Péternek és Jakabnak, az Anyae gyház „oszlopainak” beszédei (vö. **ApCsel 15,7–21**; **Gal 2,9**). Ők azt javasolják, hogy ne kényszerítsék a körülmetélést a pogányokra, hanem csak arra kérik őket, hogy utasítsák el a bálványimádást és annak minden formáját. A megbeszélésből megszületik az általános út, és ezt a döntést az Antiochiába küldött úgynevezett apostoli levéllel megerősítették.

A jeruzsálemi gyűlés fontos szempontokat ad nekünk, megvilágítja, hogyan kezeljük a különbségeket és keressük az „igazságot szeretetben” (**Ef 4,15**). Emlékeztet bennünket, hogy a konfliktusok megoldásának egyházi módszere a figyelmes és türelmes meghallgatásra épülő párbeszéd, valamint a Lélek fényében végzett megkülönböztetésen alapul. A Lélek ugyanis az, aki segít feloldani a bezárkózásokat és a feszültségeket, és aki működik a szívekben, hogy – az igazságban és a jóban – elérjék az egységet. Ez a szöveg segít megértenünk a szinodalitást. Érdekes, ahogyan a levelet írják. Az apostolok így kezdik: „A Szentlélek és mi úgy döntöttünk, hogy...” Ez a szinodalitás tulajdonsága: a Szentlélek jelenléte, különben az nem szinodalitás, hanem társalgó, parlament, valami más...

Kérjük az Urat, hogy minden keresztényben, különösen a püspökökben és a papokban erősítse meg az egység iránti vágyat és a közösségért vállalt felelősséget! Segítsen megélnünk a párbeszédet, a meghallgatást és a találkozást testvéreinkkel a hitben és a távoliakkal, hogy megízleljük és megmutassuk az Egyház termékenységet, hiszen az Egyháznak mindenkor sokgyermekes „boldog édesanyának” kell lennie (vö. **Zsolt 113,9**)!

Fordította: Tőzsér Endre SP, Forrás: Magyar Kurír

A zarándokok a csíksomlyói nyereg felé tartanak

A szentanya októberi imaszándéka

Imádkozzunk, hogy a keresztények az imádság erejével győzzék le a mai korra jellemző fáradtságot, megszokottságot és beletörődő magatartást.

„Ma új lendületre van szükség az Egyház missziós tevékenységében, hogy szembesüljünk a meghalt és feltámadt Jézus hirdetésének kihívásával. Eljutni a perifériákra, az emberi, kulturális és vallási környezetbe, mely még távol van az evangéliumtól: ebben áll az, amit »ad gentes« misszióknak hívunk. Ebben a rendkívüli missziós hónapban imádkozunk azért, hogy a Szentlélek támasszon új missziós tavaszt minden megkeresztelt számára és Krisztus egyházának minden küldötte számára”.

Forrás: Vatikáni Rádió

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

– *Micsoda meglepetés!* – kiáltottak fel a baráti társaság tagjai, amikor összejövetelükre váratlanul betoppant az a házaspár, amelynek férfi tagja már évek óta távol maradt az összejövetelekről, és most váratlanul megjelent a feleségével együtt.

– *Ezt is a feleségemnek köszönhetitek* – mondta a férj –, *mert annyira fáj a lába, hogy megszántam, elhoztam autóval.*

– *Isten hozott benneteket* – szólalt meg valaki a társaságból –, *ezt nagyon köszönjük neked, mert a feleséged nélkül nem is éreznénk jól magunkat. Szívből kívánjuk, hogy a lába mielőbb meggyógyuljon, és legközelebb már akár autóval, akár gyalog, de együtt jöjjetek.*

– *Hát azt majd meglátjuk* – válaszolt a férj –, *a nejem lába nem az én hatáskörömbbe tartozik, azt meg hogy az én dolgaim hogyan alakulnak, még nem tudom.*

A Teremtő a semmiből hívja a létbe az embert és meghívja a szentségre, az emberek és a világ konkrét szolgálataira. Ezzel a meghívással tárja elénk hivatását, léte értelmét és végső célját: legyen részese az Ő örök boldogságának. Isten nemcsak teremtője minden létezőnek, hanem végső célja is. Minden teremtett létező létének értelme a tökéletesség felé való haladás, a növekedés.

Házaspárként való kiteljesedések során mennyiben erősödik egységetek, szilárdul meg kapcsolatotok? Szaporodnak vagy fogyatkoznak közös programjaitok? Hogyan tudtok védekezni mind az egyéni, mind a páros elmagányosodás ellen?

Az értelem nélküli lények szükségszerű ösztönös tevékenységükkel haladnak a tökéletesség felé, az értelmes teremtmény szabadon határozza meg, hogyan és milyen mértékben fejlődjön. Szent János apostol szerint a keresztény ember felnötté válásának útján az egyik legnagyobb próbatétel az, amikor úgy érzi, hogy elveszítette lába alól a talajt. Amiről azt gondolta, hogy érti, arról kiderül, hogy sohasem értette; amiről úgy vélte, hogy jól emlékszik rá, arról kiderül, hogy csak zavaros emlékképei vannak; amiről pedig azt hitte, hogy igazán akarja, arról kiderül, hogy üres és hiábavaló. Újjá kell születnie a hitben, reménységben és szeretetben, mert csak így újulhat meg Isten szándékának megfelelően értelme, emlékezete és akarata.

Idézzétek fel saját felnötté válásotok néhány krízishelyzetét! Hogyan tudjátok gyerekeiteket átsegíteni az ilyen krízishelyzeteken?

Mai modern világunkban zavarodottság uralkodik. Kétségbe vonják, hogy egyáltalán létezik-e igazság, ha pedig valaki az abszolút igazságról beszél, azt sértőnek vagy kirekesztőnek tartják. A tudást az egyre versenyképesebb gazdaság megteremtése eszközének tartják, az egyetlen általánosan elfogadott értékmérő a gazdasági haszon. A fenntartható fejlődés jelszava csak a gazdaságra vonatkozik, az ember fejlődésének célja egyedül a nagyobb haszon, a jobb termelékenység elérése. Amikor az emberi ész összezavarodik, és tisztánlátásra lenne szükség, akkor segíthet igazán a hit. A hit lényegében „bizalmi viszony”. Lehet, hogy nem értjük, lehet, hogy nem is tudjuk szavakba önteni, mégis ráébredünk, hogy mindig bízhatunk abban,

Aki nem változik, Aki mindig jelen van, és Aki nem hagy el minket soha. Amikor szem elől tévesztünk minden jelzőtáblát, minden viszonyítási pontot, akkor tapasztaljuk meg igazán ezt a megtartó jelenlétet.

Fontos, hogy megtanuljunk rákérdezni arra: kik vagyunk? Éppen azért, mert össze vagyunk zavarodva, nem látjuk világosan, hogy mit tudunk valójában, és merre haladunk, milyen kapcsolatban vagyunk Istennel és embertársainkkal.

Eljutottunk-e addig, hogy a hitet bizalmi viszonyként éljük meg, hogy bízni tudunk abban, hogy van, Aki mindig velünk marad, és akkor is megtart, amikor már kapaszkodni sem bírunk; vagy ez számunkra csupán tananyag, esetleg egy hagyomány?

Hogyan tudjátok gyerekeiteket öntudatos, hitüket bizalmi viszonyként megelő keresztényekké nevelni, hogy ez örömet és biztonságot jelentsen nekik?

Az általános vélemény szerint akkor és ott van szabadság, ahol és amikor egy adott esetben mindenki szabadon dönthet, szabadon választhat, saját akarata szerint. Ez a közkeletű szabadságfelfogás figyelmen kívül hagyja döntéseink kapcsolatát azokkal a mély vágyainkkal, amelyek azzá tesznek minket, akik vagyunk. Nem vesszük észre, hogy mindannyiunkban ott él a mély vágy a jó, az igaz és a szép iránt, hogy azzá legyünk, akivé lennünk kell, hogy életünk sodrása egy rajtunk túlmutató, létünknek értelmet adó biztos cél felé vezessen. Ez a cél pedig nem más, mint a szeretet Isten és embertársaink iránt. A szabadság legfőbb értelme az, hogy szabadon önmagunk lehessünk, és szabadon kiteljesedhessünk. Ez nem azt jelenti, hogy minden pillanatban érvényesítjük akaratunkat, hanem azt, hogy lassan, türelmesen rátalálunk életünk felszín alatti folyamára, hogy megtaláljuk azt az utat, amelyen haladva úgy növekedhetünk, ahogy azt Isten számunkra eltervezte. Ha erre az útra nem találunk rá, akkor a döntéseink hiába szabadok, légüres térben születnek, és pusztán az egónkra mondunk újra és újra igent.

Korunkban egyre elterjedtebb nézet, hogy az emberi szabadság bármilyen korlátozása ósdi, elavult társadalmi csökevény. A szabadságnak a szabadossággal való összekeverése súlyos egyéni és társadalmi problémákat okoz, hozzájárul a társadalom széteséséhez.

Mit tudtok tenni környezetetekben az igazi szabadság érvényesüléseért házastársatok és mások szabadságának tiszteletben tartásáért?

A szeretet az elfogadás szabadságának kifejeződése. A szeretet az elidőzés kegyelme és a szorongás elengedése. A szeretet az, ami megnyit és képessé tesz az élet lehetetének befogadására. A szeretet az öröme való nyitottság állapota. A szeretet nem pusztán jó cselekedet, hanem nyitott odaforulás a világhoz, az emberekhez és Istenhez.

– *Köszönöm, hogy nem csak elhoztál* – mondta a feleség hazafelé menet férjének az autóban –, *hanem magad is részt vettél a ma esti összejövetelen. Nagy örömet okoztál mindenkinek, a legnagyobbat nekem. Örömben már nem is fáj a lábam, táncolni lenne kedvem!*

– *Ugyan, ne is mondd* – válaszolt a férj –, *örülök, hogy neked ez ennyire jót tett. Úgy igaz, ahogy mondtam: megszántalak, mert rossz volt nézni, ahogy minden lépésnél összerándult az arcod a fájdalomtól. Ezért mondtam, hogy ne nekem köszönjék, hogy ott vagyok, hanem neked. De azt nem ígérem, hogy a következőre is eljövök, mert ugye tudod, hogy számomra a legfontosabb, hogy megőrizsem a*

szabadságomat. Senki és semmi nem kényszeríthet, vagy befolyásolhat engem, én szabad vagyok és szabad akarok maradni. Felnőtt ember módjára magam döntöttem el, hogy mikor mit tegyek vagy ne tegyek, és a tetteimért vállalom a felelősséget.

– Kérlek – szólalt meg egy kis szünet után a feleség –, bocsáss meg nekem, hogy a fájdalmas arckifejezésem befolyásolt. Tudod, én mégis nagyon örülök ennek, mert nem azért jöttél el, mert az eltorzult arcomat láttad, hanem a feleséged miatt, akit annyira szeretsz, hogy képes vagy döntésedet az ő kedvéért megváltoztatni. Nem, ne is válaszolj, kérek, figyelj inkább a vezetésre, majd otthon folytathatjuk.

*Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke
Forrás: Magyar Kurír*

Exc. Ft. Tamás József –

Válaszos zsoltár

A Zsoltárok az Ószövetség vallásos tárgyú *költeményei*. Héber neve: *mizmor* (lantkísérettel előadott ének). A jeruzsálemi templomban az áldozat bemutatását zsoltárénekléssel kísérték. A zsinagógai istentiszteletben is a mózesi könyvek mellett a zsoltárok is szerepeltek.

A keresztény liturgiába is hamar beépültek. Különösen Szent Pál buzdításai alapján. **Ef 5,19:** „Egymás közt zsoltárt, himnuszt és szent dalokat énekeljetelek.” **Kol 3,16** pedig: „Énekeljetelek hálás szívvel zsoltárt, himnuszt, szent dalokat Istennek.”

A szerzetesi közösségek ájtatosságaiban a zsoltárok a központi részt képezték. Így alakult ki a Zsolozsma.

A szentmisében a bevezetésben (introitus, lépcsőima) és az olvasmányok közé iktatták be. Tertullian a III. században tesz erről tanúságot: *először hallottuk az apostol írását, erre zsoltárt énekeltünk.*

A Római Misekönyv Általános Rendelkezései meghagyják a régi szokást a zsoltárokkal kapcsolatban. Csak a 33. pontot idézem, amely a válaszos zsoltárnak az értelmét adja meg: „az isteni ígét a nép szívébe fogadja énekével.” A Szent Liturgiáról szóló zsinati dokumentum 33. pontja is szintén ezt mondja: „A liturgiában az Isten szól a néphez, és Krisztus most is hirdeti az örömhírt. A nép pedig erre énekkel és imádsággal felel az Istennek.” Az olvasmány utáni zsoltár-ének tehát nem más, mint visszhang a Szent-írásból hallott üzenetre.

Válaszolnunk kell az üzenetre. Mint ahogy a levélre válaszolni kell, mert az illem azt kívánja. Elmulasztani egy levélre választ adni, vagy azt jelenti, hogy a levél íróját egyáltalán szóra sem méltatjuk, vagy szakítani akarunk vele, vagy nagy hanyagságra, nemtörődömségre vall. Az isteni üzenetre elmulasztani a válaszadást szintén ilyen lelkületre vall.

Nem mindegy, hogy hogyan válaszol az ember. Egy levél megválaszolásában is sokféle hangot pendíthet meg az ember. Vegyünk egy néhány szentírási példát. **Kiv 20,18-19:** *Az egész nép hallotta a mennydörgést, a villámlást, a harsonazengést és látta a füstölgő hegyet. A nép félt, remegett és távol maradt. Így szóltak Mózeshez: „Te beszélj hozzánk és meghallgatunk. Isten ne szóljon hozzánk, nehogy meghaljunk.”* **Lk 4,28-29:** „Ezt hallva mind haragra gerjedtek a zsinagógában. Felpattantak, kiűzték a városon kívülre, és fölvezették arra a hegyre,

amelyen városuk épült, a szakadék szélére, hogy letaszítsák.”

Jn 6,60: „Tanítványai közül, akik ezeket hallották, többen azt mondták: Kemény beszéd. Ki hallgatja?”

Jn 8,59: „Erre követ ragadtak, s meg akarták kövezni, de Jézus eltűnt előlük, és elhagyta a templomot.”

Neh 8,8: „Ezdrás felolvasott az Isten törvénykönyvéből, lefordította és megmagyarázta az értelmét, úgy, hogy meg is értették, amit felolvasott.”

Ez 3,1-3: „Így szólt hozzám: Emberfia, amit itt találsz, azt add meg, add meg ezt a tekercset és menj, szólj Izrael házához.” Kinyitottam a számat, s megetette velem a tekercset, és azt mondta nekem: Emberfia, gyomrod eméssze meg, és egész belső részed teljen el ezzel a tekercssel, amit adok neked. Megettem, és olyan édes volt a számban, mint a méz.”

Jn 7, 46: A szolgák mentegetőztek: „Még soha sem beszélt úgy ember, ahogy ez beszél.”

Lk 24,32: „Úgye lángolt a szívünk, mikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az írásokat.”

Az isteni szóra különféle visszhangok, mert lehet így is, úgy is válaszolni. Milyen az én válaszum? Csak olyan lehetne, mint a népé, amely sírt, vagy Ezekielé, aki lenyelte a tekercset, vagy az emmauszi tanítványoké, akiknek szíve lángolt.

Ha rögzíteni lehetne azt, hogy milyen hűrokat pendítenek meg bennünk a prédikációk, az Írások olvasása, akkor sok érdekességet találnánk benne. Ha nincs is egy ilyen gép, amely rögzítené, próbáljuk elmélkedve mi magunk saját érzéseinket számbavenni.

Szent Cecília napján olvassuk a Breviárium második olvasmányában Szent Ágostonnak a 32. zsoltárhoz írott kommentárjának egy részét (Cecília dalokat énekelt kivégzésekor, ezért a szent zene védőszentje, a kórusok védőszentje). Ebben a kommentárban visszatérő buzdítás: *Bene cantate in iubilatione* – jól énekeljetelek örvendezésben.

Igen, jól énekeljetelek! Isten ígéjének a meghallgatása után jól énekeljetelek, jó visszhangot váltson ki az ígéjének a meghallgatása után jól énekeljetelek, jó visszhangot váltson ki az bennetek, olyat, amely az embernek javára és nem kárára van.

Istenem, tudom, hogy eszköz vagyok a te kezében. Tudom, hogy meg akarsz szólítani, mint egy hangszert, és nagyon szép dallamot akarsz belőlem kihozni. Ezért kérek, hogy ne engedd elszakadt húrnak lennem. Segíts, hogy életem a legszebb zsoltár, a legszebb dallam legyen!

Forrás: – Exc., Ft. Tamás József püspök – Csúcs és forrás

Exc. Ft. Jakubinyi György – Mindnyájan magyar szentek és boldogok, könyörögjetek érettünk!

Szent Pál apostol leveleiben szenteknek nevezi az első keresztényeket. Szent az, aki elérte földi életünk célját: az örök boldogságot Isten színelátásában. Isten mindenkit meghívott az életszentségre, vagyis Isten akaratának feltétlen teljesítésére.

Szent Pál itt (**Róm 8,26-30**) nem predestinációról beszél, mintha Isten csak egyeseket választott volna ki és hívott volna meg, tett megigazulttá és dicsőített meg. Isten mindenkit hív az üdvösségre. Azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. De elvárja az ember közreműködését is. Éppen ez a keresztény élet. Minden üdvözült keresztény szent.

Szűkebb értelemben szenteknek azokat nevezzük, akikről az Anyaszentegyház megállapítja, hogy már az örök boldogságban vannak, közbenjárnak értünk Istennél, és földi életük követhető és követendő példakép. Az Anyaszentegyház ezt ünnepélyesen a szenttéavatáson teszi. A boldoggáavatás előzetes lépés: a boldog tiszteletét saját egyházmegyéjében vagy szerzetesrendjében engedélyezik, a szenttéavatás az egyetemes Egyháznak szól.

Az Úr Jézus a hegyi beszédet a nyolc boldogsággal kezdi. Boldognak hirdet mindenkit, aki a világ szemében szerencsétlen, nehéz helyzetben van: a szegények, a szomorúak, az üldözöttek. Őket mind Isten fogja kielégíteni. Az Úr Jézus zsidó szokás szerint elkerüli Isten megnevezését. Ezért használja a szenvedő igealakot: a szomorúak megvigasztaltatnak.

A nyolc boldogság feje tetejére állítja az értékrendet: boldogok azok, akik Krisztusért szenvednek – és Ő az út, az igazság és az élet. A szenteket mind besorolhatjuk valamelyik boldogság alá. Tulajdonképpen a szentek minden boldogságot megéltek. Vegyük a magyar szenteket: lehetetlen felsorolni őket, mert – hála Istennek – sokan vannak, csak néhányat említek:

„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.” Batthyány-Strattman Boldog László herceg, aki hercegi vagyonából a szegények orvosa lett. Lélekben szegény.

„Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.” IV. Boldog Károly apostoli magyar király. Megfosztják trónjától, száműzik, hogy fiatalon haljon meg. Szomorúságában csak hite nyújt vigaszt.

„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.” Salkaházi Boldog Sára szociális testvér a jogfosztottak védelmében hal vértanúhalált.

„Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnék vele.” Szent István királyunk apostoli király, honalapító. Sziklára épít, az igazságra, aki Krisztus.

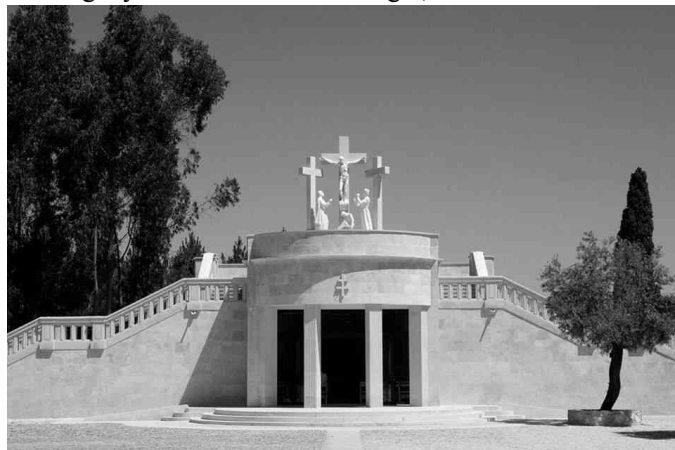
„Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” Szent Erzsébet, „die grösste Deutsche Frau”, a Caritas védőszentje.

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják Istent.” Székelyföld szülötte, Apor Boldog Vilmos győri püspök, vértanú. A tisztaság és házasság védelmében hal meg.

„Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.” Szent Margit domonkos apáca és Szent Kinga klarissza apáca, királylányok, a békesség apostolai királyi családjukban, a nemzetben.

„Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.” Erdély első kanonizált szentje, Pongrácz Szent István jezsuita atya, kassai vértanú.

Hány magyar szent van? Statisztikánkat növeljük, nemzeti büszkeségből, például a római magyar kápolna két ortodox magyar szentje: Magyar Mózes az orosz ortodox egyházé, Iréne császárné, Szent László leánya a bizánci egyházé. Igényelni kell az életszentséget, tisztelni hőseinket.

A Fatimában felszentelt Magyar Kálvária

Hadd fejezzem be a boldogságos Szűzanyával, a Magyarok Nagyasszonyával, Szent István örökségével. A haldokló Úr Jézus ránk hagyta őt. Egész életét összefoglalják szavai: Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint. Ez a keresztény tökéletesség az életszentség. Ezt minden keresztény megteheti. Ha hősi fokban teszi, akkor szent.

Mindnyájan magyar szentek és boldogok, könyörögjetek érettünk! Ámen.

A szerkesztő megjegyzése: 1964-ben szentelték fel Fatimában a Magyar Kálváriát, amely elsősorban az 1956-ban külföldre menekült honfitársaink adományaiból épült fel.

*Exc. Ft. Jakubinyi György gyulafehérvári érsek szentbeszéde
Elhangzott Fatimában 2006. október 18-án,
a Magyar Kálvária Szent István-kápolnájában*

Böjte Csaba OFM – Hitünkért küzdenünk kell

Október 23 két üzenet egy napban: 1456 okt. 23 Kapisztráni Szent János ünnepe, 1959 okt. 23 Magyar forradalom a kérlelhetetlen, elnyomó kommunizmus ellen és ebben a hónapban ünnepeljük a Missziós vasárnapot is.

Rengeteg probléma van, szörnyű a keresztény, mohamedán szemben állás! Még ma is félelmetes a hatvan három évvel ezelőtt eldördülő sortüzek, az akkor kiontott mérhetetlen sok vér! Miért kellett így történnie? Mi lehet a mi jó válaszunk ezekre a kérdésekre? Egyáltalán a kétezer évvel ezelőtt élt Krisztusnak van számunkra válasza?

Igen, számomra Krisztus válasza az egyetlen jó válasz, 1456-ra, de 1956-is: „Menjete, tegyetek tanítványommá minden népet!” (Mt 28,19)

Ha sikerülne a szeretet evangéliumát belopni az emberek szívébe, akkor minden gond, szembeállítás megoldódna!

Kapisztráni Szent János ünnepe van. Ez a ferences atya felfedezte, rádöbrent arra, hogy hitünkért küzdenünk kell. A hit nem egy olyan dolog, amit valamikor megkapunk, s azután végleg megmarad, megvan nekünk.

Jézus valós választ tud adni a 21. század problémáira is. Hiszem, ha jó testvérek vagyunk, hogyha nemcsak imádkozzuk, hogy „Jöjjön el a te országod”, hanem teszünk is érte, építjük az ő országát, a családban, munkahelyünkön,

ott, ahol épp vagyunk, akkor ez válasz lehetne arra a végtelen sok szomorúságra, fájdalomra, könnyre, ami volt és van ma is a világban.

Kalkuttai Szent Teréz Anya szerint a misszió, a világbéke egy mosollyal kezdődik. Merj rámosolyogni a melletted lévőre! Azt látom hogy az Alapítvány házaiban a szeretet, a jószág annyi sok értéket, szépséget, lelki gazdagságot tud előhozni a gyerekekből! Az evangélium fénye a legegyszerűbb, koldusgyerekből is nagyszerű embert tud kihozni. Krisztus egyetlen válasza a szeretet.

Október 15-e a lelki élet nagymesterének, Nagy Szent Teréz egyházdoktornak a szép ünnepe. A gyermekeink számára tartottam egy elmélkedést ebből az alkalomból. Meg vagyok győződve, hogy csak akkor fogjuk megtalálni a mai összevisszaságból, krízisekből kivezető utat, ha elcsendesedünk, és szóhoz hagyjuk jutni a lelkiismeretünk által hozzánk szólni akaró Istent.

Ezért is vallom, hogy egy papnak, Isten emberének egyetlen dolga lelkiismeretünk hangját felerősíteni. Világunk akkor fog megmenekülni a mostani gyilkos felbolydulásból, egymásnak feszülő háborús indulatokból, ha az örök Világosság beragyogja szívünket, elménket, és rádőbbsen a bennünk és körülöttünk gomolygó dolgok, események igazi értékére. E belső utat mutató, mindent a helyére tevő isteni fény nélkül egymás torkának fogunk esni, és mindannyian elveszünk.

Teremtő Istenünk nyugtató, bátorító, iránymutató hangja, mint egy igazi mennyei GPS képes vezetni az összes, bizalommal ráfigyelő gyermekét. Az imádság csendjében Istenre figyelő ember külső vezényszavak nélkül, bizalommal és biztonsággal járja azt az életutat, mely a közös kibontakozásunkat, előrehaladásunkat szolgálja, s mely ugyanakkor az Isten szeretetének országát építi már itt a földön.

Forrás: Keresztalja

Sebestyén Péter –

Az a bizonyos védelmi rendszer

Pápalátogatás után és püspökújulás előtt hívő nemzeti közösségünk egyfajta akédiában, életuntságban rostokol. Arra sem vesszük a fáradságot, hogy kapkodjuk a fejünket a körülöttünk zajló történések irányába. Már nemcsak mérgez, hanem megfojt a sok nyomasztó hír, esemény, fejlemény, ami kis és nagyobb világunkban zajlik. A kormányváltások és -váltások, a különféle tüntetések és merényletek, lövöldözések és balesetek, az ökológiai katasztrófa és idegen kultúrák inváziójának rémképe már-már feledteti hivatásunkat. Azt, hogy mivégre vagyunk e világon, és ki az, akiben bízhatunk.

A hetek óta zajló francia parlamenti viták is csepp a tengerben. Nem véletlen adta egyik orgánom azt a címet legújabb cikkének ezzel kapcsolatban: *Isten hozta Abszurdában! (fr.aletia.org)*

Az a helyzet ugyanis, hogy a franciák már ott tartanak, hogy szerintük apák sem kellene, az ilyen régimódi ivarsejtdonorokat nyugodtan ki lehet iktatni. Majd a lombik, a tudomány, az 1. számú és 2. számú anya ezt is megoldja. Érdekes számsort is közöl a lap ezzel kapcsolatban: Franciaországban az egészségbiztosítási adatok szerint 2014-ben a különféle beavatkozások költsége 300 millió euró volt. A fel nem használt, „félretett” embriók száma több mint 220.000, közülük 34.000-re a „szülők” egyáltalán nem tartanak igényt. Őket öt év elteltével megsemmisítik...

Ezek a számsorok is előrevetítik, mi lesz az emberből, ha elszakad Teremtőjétől, ha addig enged és szüntelen enged a kísértőnek, míg az szétroncsolja az emberi lét alapjait.

Sokan emlékszünk még a 80-as évekből falklandi háborúra, ami azért pattant ki, mert Argentína vissza akarta szerezni Nagy Britanniától a Malvin-szigeteket. Hogy nem sikerült, az egy másik történet. A Brit Királyi Haditengerészet biztosan szállt be a háborúba. Az összes hajójukat egy olyan korszerű védelmi rendszerrel (szovfterrel) látták el, amely még becsapódás előtt képes volt felismerni minden kilőtt, ellenséges rakétát. Sok argentin támadást visszavertek anélkül, hogy egyetlen brit hajó is megsérült volna. Aztán megtörtént a lehetetlen. 1984 május 4-én egy argentin vadászpilótáról indított magányos kis rakéta simán átszúrt a tökéletesnek hit védelmi rendszeren, és belefűrődött a csaknem 4000 tonnás HMS Sheffield torpedóromboló testébe, majd a hajó gyomrában felrobbant. A legénységből húszan azonnal meghaltak, a hajó működésképtelenné vált, és pár napra rá el kellett süllyeszteni. A brit Királyi Haditengerészetet sokkolta a hír, hiszen csak három torpedó maradt épen, amellyel védhették a két repülőgépanyahajót. A szakértők a vizsgálat során megállapították, hogy a hajó számítógépe pontosan beazonosította az amúgy francia gyártmányú Exocet rakétát, és... beengedte. Hiszen a számítógépet úgy programozták, hogy hagyja figyelmen kívül a baráti fegyvereket. A baráti francia rakétát viszont ellenséges repülőőről indították. Tehát a hajót egy olyan harci eszköz pusztította el, melyet időben észleltek, és amelyet jóval a becsapódás előtt gyerekjáték let volna megsemmisíteni...

Lám-lám, semmi új a nap alatt. Avilai nagy Szent Teréz már a középkorban figyelmeztetett, hogy a lélek sötét éjszakájában a legnagyobb kísértés az, hogy elmegy a kedvünk az imától, a kötelességteljesítéstől, abbahagyjuk megszokott, rutinszerű feladatainkat, mondván: minek? Nem éri meg. Már nincs értelme küzdeni.

A szent misztikus is átment ezen, s azt tanácsolja: ilyen helyzetekben még inkább ki kell tartani. Az imában is. Nem szabad hagynunk, hogy sodorjon az ár. Nem szabad feladnunk a küzdelmet, magunkban sem és környezetünkben sem. Ezzel egymást is erősítjük. Igaz, a baljós vészmadarak erre legyintenek: attól, hogy beállsz a folyóba, akár

tizedmagaddal is, attól az folyik tovább... Csakhogy mi nem a folyó „oldalán” állunk, hanem a Krisztusén, aki sziklára építette (egy) „házát”, akárcsak az okos ember a példabeszédben.

Néha úgy tűnik, könnyebb célt érni a megalkuvással, a behódolással, a felszívódással, a könyöradományért megalázkodó sunyi farizeizmussal, de nem ez a krisztusi út.

Diogenészről jegyzi meg a görög mitológia, hogy egyszer egy ház küszöbén ülve lencsét evett. Egész Athénben a főtt lencse volt a legolcsóbb étel. Ez volt a szegények, az igénytelenek, a pór nép ételle. Ha lencsét ettél, azt jelezted: nagyon szűkösen élsz. A nagy bölcs ekkor már tiszteletre méltó elismerést vívott ki a „hatóságok” előtt is, főleg igazmondásáért és szokatlanul mély meglátásaiért. Ezért egy arra járó előljáró szóvá is tette neki: „*jaj, Diogenész, ha egy kicsit alázatosabb lennél, többet hízelegnél az uralkodónak, nem kellene itt lencsét enned.*” Mire a bölcs így válaszolt: „*Ó szegény testvérem! Ha megtanulnál egy kicsit lencsét enni, akkor nem kellene annyit hízelegned és alázatoskodnod az uralkodónak.*”... (**Jorge Bucay: Életmesék**, Bp. Európa kiadó, 2011.)

Milyen egyszerű! Lelki védőhálónkat, védelmi rendszerünket leginkább azzal tudnánk erősíteni, ha kitartanánk a hitben, az elkötelezett szeretetben. Ha a motiváló, lelkesítő erő belülről, lelkünkbelől, a Szentlélektől fakadna. Ha hűségesek maradnánk Krisztushoz, a sziklához. Akkor nem hánykódnánk annyit életünk hajója, és felismerné a (gonosz) világ ármánykodását, az ellenséges szellemi-lelki rakétákat. Bármilyen hízelgő, szabados, jól csengő maszlaggal próbálna etetni, nem lennének hajlandók, hogy azt tegyék, amit ő akar.

Naftali Kraus, budapesti származású zsidó újságíró jegyzi meg egyik törvénytárgybeszédében, ahol Bálaám próféta átkáról, vagy inkább áldásáról értekezik: „*nem az a fontos, mit átkozódnak a gójok. A lényeg az, hogyan viselkednek a zsidók. Ha ők Istennek tetsző módon viselkednek, a mindenkori Bileámok átkai áldássá változnak.*” (**Naftali Kraus: Az ősi forrás**, Fórum Rt. Bp, 1990.)

Nekünk, magyar keresztényeknek is ez a dolgunk...

Forrás: www.peterpater.com

Tóth Tihamér –

Isten szeme mindent lát

Kisiskoláskorunkban úgy akartuk biztosítani vonalzóinkat tolvaj társaink ellen, hogy felírtuk rá ezt a kis verset:

Isten szeme mindent lát: El ne lopd e léniát!

Így írtuk. De még nem tudtuk átérzeni azt a mély gondolatot, amelyet e két sor kifejez. Pedig kísértések ellen alig van eredményesebb védelem, mint eleven elgondolása annak, hogy Isten valóban mindenütt jelen van, tehát most is itt van velem. Ezt te is jól megtanultad ugyan a katekizmusban, de ez még nem elég. Minél többször idézd emlékeztetbe ezt az igazságot! Ha nem ízlik a tanulás, ha csapás ért, ha szomorú vagy, ha aggodalom tölti el lelkedet: «*Uram, Te itt vagy velem és úgy-e, nem hagysz magamra! Főleg, ha kísértés környékezik, ha érzed, mennyire húz, csábít a bűn, kiáltls fel az egyiptomi Józseffel: «Hogyan cselekedhetnék ily gonosztságot és vetkezném Uram színe előtt!»*

Jaj, édes fiam, ha minden tettünk előtt megkérdeznők Istent: «*Uram, nézd, ezt akarom tenni, örömet szerzek-e Neked általa? Igen? Ó, add rá áldásodat!*»; és ha elhagynók minden tettünket, amelyről érezzük, hogy nem kérhetjük rá Isten áldását úgy-e, mennyire más lenne egész életünk!

Bárhol vagyok s bármit gondolok vagy teszek, az Isten mindenről tud – ez a gondolat erő a kísértésben s vigasztálás a szenvedésben. A katona bátrabban küzd, ha látja a fővezér; a gyermek jobban tanul, ha mellette ott az apja; s én is győztesebben harcolok lelkemért, ha tudom, hogy nem magamra hagyatva küzdök.

New-York – New Haven közt utaztam az egyik nyáron. Az itt közlekedő vasút igazgatósága nagy gondot fordít arra, hogy alkalmazottai minél megbízhatóbbak legyenek s ezért külön detektívesapattal figyelteti őket. Egyik vasutas egyszer szabadságot kért oly címen, hogy haláleset van családjában. Mikor legközelebbi napon munkába állott, főnöke fényképet mutat neki: az illető vasutas van rajta, de gyászmenet helyett – nagy mulató társaságban! A detektívek fényképezték le. Szegény feje, ha tudta volna, hogy minden lépését ellenőrzik és minden mozdulatát lefényképezik, mennyivel másképp viselkedett volna! Isten szeme élesebb, mint a fotografáló-lemez; ha már a jó lemezen is minden legkisebb tárgy meglátszik, mennyivel inkább nyoma marad Isten szemében a mi legkisebb jó vagy rossz tettünknek is!

Mit is mond Vergilius Dantenak a Purgatóriumban? «*Ha száz álarc lenne is rajtad, gondolataid nem lennének ismeretlenek előttem.*» Lefényképezik minden mozdulatunkat, szavunkat, sőt legtitkosabb kívánságunkat s egyszer mindez világkiállításra fog kerülni.

Sokszor gondolj tehát erre az egyszerű igazságra: Isten lát engemet. A mindenható Isten, aki teremtett, lát engemet. A szent Isten, akit végtelenül sért a bűn, lát engemet. Az igazságos Isten, aki egykor ítélő bírám leszek, lát engemet. Féld az Istent, hogy bűnbe ne ess; de szeresd is, hogy előre haladhass az erény útján: «*Time Deum, ne deficias; ama Deum, ut proficias.*»

Mindig az Isten szeme előtt járunk. Valósággal Istenben élünk, mint a levegőben, mely körülvesz, mint a napsugárban, mely reánk világít. Nincs oly gondolatunk, amelyet Ő nem ismerne; nincs egyetlen szavunk, amelyet ne hallana. A szántó vető a mezőn fölemeli szemét és hálás tekintete egy csendes imádság az Istenhez. A kísértéssel küzdő Istenhez fordul erősítésért, a haldokló az Ő nevét suttogja. A jók őt áldják, a gonoszok Tőle félnek. A harcos sok Előtte térdelnek ütközet előtt, királyok az Ő lábaihoz helyezik koronájukat... nincs hely, idő, alkalom, amelyben nem fordulhatna Istenhez az emberi lélek.

Antigonus sátra előtt – mint Seneca írja – egy ízben két ór beszélgetett s éppen Antigonust szidták. Antigonus hirtelen széthúzta a függönyt s így szólt a megrémült katonákhoz: «*Menjete legalább kissé tovább, hogy ne halljam, mit beszéltek.*» Köztem s Isten közt ily függöny az anyagi világ. Nem látom ugyan Istent, de Ő azért hall s lát engemet. És nem mehetek «*tovább*»! Hová is mehetnék, hová rejtőzködhetnem Isten elől, mikor bünt akarok cselekedni? Nem lehet sehová. Minden tettemet, szavamat, sőt szándékomat, rejtett gondolatomat is ismeri az Úr!

Nagy Frigyes Brandenburgban meglátogatott egy falusi elemi iskolát. Éppen földrajzóra volt s a császár megkérdezte az egyik fiút, hogy hol fekszik a falujuk. «*Poroszországban*» – felelte a fiú. «*És hol fekszik Poroszország?*» – kérdezte tovább a császár. «*Németországban.*» «*És Németország?*» «*Európában.*» «*És Európa?*» «*A világban.*» «*És hol fekszik a világ?*» – volt a császár utolsó kérdése. A fiú egy pillanatra elgondolkodott, aztán kivágta: «*A világ? Az Isten kezében.*»

A fiú jól felelt. Valóban *«Istenben élünk, mozgunk s vagyunk»*. (Ap Csel 17,28.) Mindenben meglátni s mindenből kiérezni az Isten szépségét, erejét – ez a gondolat mennyire könnyebbé s szebbé tenné lelki életedet, ha soha szem elől nem tévesztenéd. Ha cserkész táborban tomboló vihar recsegteti a hatalmas szálfákat, a felcikázó villámlás közt is leborulni: *«Uram, itt vagy, nagy vagy, imádlak Téged!»* Mikor durva emberek káromolják az Isten nevét, mondani: *«Uram, te itt vagy, hallod ezt is, legyen áldott a te gyalázott szent neved!»* Mikor otthon egyedül vagy diákszobádban, s a bűnre kísértő csábítás hazugul füledbe suttozja, hogy bátran, bátran, csak tedd azt a bűnt, úgysem lát senki, akkor elmondani: *«Uram, ha senki sem lát, te itt is látsz engemet, s én nem leszek hűtlen Tehozzád!»* Mikor csendes magányodban fölkaparog benned a testi vágyak emésztő tüze, főt hajtva letérdelni: *«Uram, te itt vagy, látod nehéz küzdelmemet, ne hagyj elesnem!»* És mikor a bűn csalogat s – mint a Szentírás írja – így szól hozzád: *«Ugyan ki lát engem? Sötétség vesz körül és a falak elrejtenek engem és senki sem lát. Hát mit félek?»*, megfélelni ugyancsak a Szentírás szavával: *«Az Ő szeme mindent lát... Az Úr szeme fényesebb a Napnál, látja az ember minden útját, a mélységek rejtékét s az emberi szív legrejtettebb részeit»*. (Jéz. Sir. 23,25-28.)

Boldog az az ifjú, aki meleg szívvel gyakran elimádkozza a **138. zsoltár** gyönyörű sorait:

*«Uram, a szemed rajtam, te ismered engemet,
Távolnan érted gondolatomat,
Te tudod minden álltom-ültömet.
Látsz, ahol járok s ahol nyugszom,
És ismerős vagy minden utamon.
A szó még el sem érte nyelvemet,
S Te mindenestül máris ismered.
Mindenfelől körülölel karod,
Kezedet rajtam nyugtatod.
Te lelked elől hova volna mennem,
És színed elől merre menekednem?
Egekbe hogyha hágok: ott jelen vagy,
Pokolba ágyam vethetem: velem vagy.
Naptámadatnak szárnyára ha kapnék,
Tenger legszélső nyugatán ha laknék,
Oda se visz más, csak a Te kezed,
És jobbod rólam el ott sem veszed.
S ha mondanám: «Setét hulljon fölém,
És éjre váljék köröttem a fény» –
Az éj setétje nem setét neked,
És mint a nappal, világos az éjjel,
Fény vagy setét: előtted egy.
Vizsgálj meg Isten és ismerd meg szívemet,
Próbára vess és lásd ösvényimet.
És lásd, hogy nem a bűnök útja von,
És vezess engem örök utadon.»*

A görög mondák büszkén beszélnek egy bátor tengeri hősről, Odysseusról, aki szörnyetegeket ölt meg, óriásokat győzött le, ravasz törpéken fogott ki, nem félt senkitől, – csak a szirénektől. A szirének – a monda szerint – tengermélyén lakó titokzatos lények voltak, akik csábító énekkel csalogatták a hajósokat a víz felszíne alatt húzódó szirtek felé, ahol azután menthetetlenül pozdorjává zúzódott a hajó, s a hajósok a szirének fogságába kerültek. És tudod, mit csinált Odysseus, mikor a szirének veszélyes szigete mellett kellett elhajóznia? Hajóstársai fülébe viaszt öntetett,

magát az árbochoz köttette s így baj nélkül evezett át a kísértések között ott, ahol száz meg száz ember vesztette már el szabadságát, jellemét, boldogságát.

A te csalogató szirénéd, fiam, ennek a világnak ezer csábítása s a benned lappangó rossz hajlamok. Te nem tudsz átmenni az életen lelki hajótörés nélkül, csak akkor, ha bedugod füledet a ravasz csábítások előtt és hűséggel, szeretettel, kitartással odakötözöd magad az Úr Jézus keresztfájához. *«Omnia cum Deo, nihil sine eo!»* *«Mindent Istennel végzek, semmit Nélküle!»* Ha kialakul bennünk ez a felfogás, akkor fogjuk megtanulni a csodás bölcsességet: életünk minden ügyében Istenre hagyatkozni. Kérhetünk bármit Istentől, de a végén mindig tegyük hozzá Krisztus Urunk szavait: *«Mindamellet ne az én akaratom legyen, hanem a Tied»*. Mert abban biztosak lehetünk, hogy az Isten keze hűségesebben ad, mint ahogyan mi tudnánk adni önmagunknak.

Mikor a nagy építész, Bramante elkészült a fönséges római Szent Péter-templom rajzával, a tervet kis fiával küldte el I. Gyula pápának. A pápa nagyon megörült a remek tervnek s kinyitotta pénzes szekrényének egyik fiókját. *«Markolj bele!»* – szólt Bramante kis fiához. *«Markolj bele te, Szentséges Atya, neked nagyobb a kezed!»* – felelte bátran a fiú. Azért volt oly bátor, mert tudta, hogy a pápában megbízhat. És én is akkor küzdöm végig bátran az életet, ha Istenben s az ő rendelkezésében mindig megbízom. *«Markolj bele, Atyám, Te a sorsomba! Egészen biztos, hogy így lesz a legjobb.»*

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Nagy dolog a szeretet, minden jónál nagyobb, egymaga könnyűvé tesz minden terhet, méltósággal visel minden méltatlanságot.

Mert a terhet nem érzi tehernek, minden keserűt édessé, jóízűvé tesz. Jézus nagylelkű szeretete nagy vállalkozások

véghezvitelére sarkall, arra biztat, hogy mindig tökéletesebbre vágyakozzunk.

A szeretet fölfelé igyekszik, nem akar semmi alantasba bonyolódni. A szeretet szabad akar lenni, el akar szakadni minden világi vonzalomtól, hogy belső látását semmi se homályosítsa, hogy valami evilági érdek be ne hálózza, baj le ne sújtsa.

Semmi sem édesebb a szeretetnél, semmi sem erősebb, semmi sem magasabb, tágasabb, semmi sem kedvesebb, tökéletesebb és jobb az égen és a földön. Mert a szeretet Istentől született, és csak Istenben nyughatik meg túl minden teremtményen. Aki szeret, röptül, fut, örvend, szabad és semmi sem ejti rabul.

Mécs László –

Csak ennyi az egész

Igen, lehettem volna én is boldog,
az én utam is éppen arra vitt.
A kert elébe értem, mely reám várt.
Szerelem. Rózsák édes mámora.
Gyümölcsfák. Csend. Családi tűzhely.
Szántás-vetés humuszban, szerelemben.
Irtás-oltás fákban, gyerek-szívekben.
A nagyvilág villámain fogó,
Vihar-szordinós villámhárítók.
A nagyvilág lármáját átszűrő,
dallammá szűrő zürzavar-szűrők.
Leány-hajszálon függött az aranykulcs.

De megfordultam, nem tudom miért.
Én nem vagyok hős, nem vagyok erős.
Nem tudtam, hogy mit rejt a másik út,
hogy mi a cél és mi a harc a célért,
hogy mit keressek itt a másik úton.
Csak megfordultam. Ennyi az egész.

Csak annyit tudtam, Valaki szeret.
Valaki nagyobb minden boldogságnál,
minden csendnél és minden szerelemnél.
nagyobb a Földnél és nagyobb az égnél.
Tudtam, szeret. És ennyi az egész.

Hagytam magam szeretni, mint a gyermek,
a Jézus Krisztus ember-ideálja.
Hagytam magam vezetni, mint a gyermek.
A gyermekben nincs cél, nincs hősiesség,
csak megy, ha küldik, s nem tudja, miért.
És küldtek. Mentem. Ennyi az egész.

És jártam mint a többi vándorok.
Fecskét kérdeztem és fülelileket.
*„Mi nem szövünk, mi nem fonunk,
mi nem szántunk, mi nem vetünk,
mégsem vagyunk mi céltalan csavargók:
mi hozzuk a tavaszt s a dalt.”*
És vándoroltam. Ennyi az egész.

Van úgy, hogy játéklovacskát kapok,
s játék-ekécskét nyomnak a kezembe.
Gyerünk, gyerünk játéklovacskák,
gyerünk, gyerünk játék-ekécske,
nem kis családi kertben, sem megyében,

de országos határban megy a szántás.
S játék-köténykét is kötnek elembe,
és teleszórják furcsa új magokkal,
hogy vetegessen hetedhét határon,
s én játszadózom. Ennyi az egész.

Arany puskát, arany kardot kapok,
a világosság játék-fegyverét.
Harcolnom kell a hétfejű sárkánnyal,
sötét-magammal s a sötét vilaggal,
sötét Sátánnal és sötét pokollal.
És néha mintha varázs volna rajtam,
nem fog golyó, tűz, nincs Achilles-sarkam,
s majdnem olyannak látszom, mint a hősök.
S néha sebezhet még csillag-fény is,
és vért csapol egy érzelem-tővis.
Én nem vagyok hős, s hőst kell végigjátszanom,
s én játszadózom. Ennyi az egész.

Néha futok és félek, hogy megállok.
És néha állok s félek, elbukom.
És néha fekszem s félek, hogy elalszom,
és eltapos örökre a Sötétség.
És néha sírok reggel, hogy énekeljek este,
s kisírom magam este, hogy kacaghassak reggel.
Így játszom én a könnyel és kacajjal.
Én nem vagyok hős. Ennyi az egész.

Nem tudtam, hogy ez így lesz, nem kívántam.
De nem siratom vissza azt a kertet!
Valaki engem végtelen szeret,
nagyobb a Földnél és nagyobb az égnél,
hagynom magam szeretni, mint a gyermek:
s csak ennyi, ennyi, ennyi az egész.

Bruno Ferrero –

Füstjelek

A szerencsétlen hajótörött az utolsó deszkába kapaszkodva kivetődött egy jelentéktelen, lakatlan kis szigetre. A szigeten kevés volt az erdő és a bokr, viszont annál több a szikla. A hajótörött imádkozni kezdett. Kérte az Istent, hogy mentse meg. Mindennap figyelte a horizontot, hátha megérkezik a kért segítség. Ez így ment hosszú ideig, de nem jött semmi.

Kissé kezdett magához térni és szervezkedett. Találékony volt. Kődarabokból kezdetleges szerszámokat készített. Vadászott, halászott és földet művelt. Hosszú fáradtság után még tüzet is gyújtott. Épített magának egy kunyhót és egy raktárfélét. Így ment ez hónapokig. Az imáit sem felejtette el, de a megmenekülés nem jött, pedig nagyon várta.

Egy napon a szellő felkapta az égő lángot, és a kunyhó oldala lángba borult. Sötét füstfelhő szállt az ég felé. Kétségbeesve küzdött a tűz ellen, mert tudta, hogy hónapok mun-

kája forog kockán. Hiába volt minden. Csak egy vödörnyi hamu maradt az egész munkából.

A hajótörött, aki erőn felül igyekezett valamit megmen-
teni, leborult a homokra és keservesen sírt:

– Uram, miért? Miért tetted ezt velem?

Pár óra múlva egy hatalmas hajó kötött ki a kis sziget
közelében. Egy mentőcsónakkal jöttek érte.

– Honnan tudátok meg, hogy itt vagyok? – kérdezte a
szerencsétlen hajótörött.

– Füstjeleket láttunk – hangzott a válasz.

„Melyik a legrövidebb út az Istennel való találkozáshoz?”
„Egy tolókoksiban élni” – válaszolta egy lábatlan ember.

Bíró Jolán-Ilona –

Irgalmas ki Isten nevében tud adni és elfogadni

A hit által egészséget nyerünk, elsősorban lelki
egészséget. Az igazságosság és a kitartás Isten mellett meg-
tart a jó úton.

Az Úr megbízik az emberben, ezért szabadságot adott
neki, hogy szabadakarata szerint dönthessen élete nehéz
kérdéseiben is. Tudja, hogy elég nekünk az ő kegyelmi se-
gítsége az üdvösséghez vezető utunkon. Nekünk, gyenge
embereknek imára van szükségünk, hogy az állandó össze-
kötetés Istennel megvalósulhasson. Sugallatait, irányításait
csak így tudjuk észlelni és felfogni.

Mindez kegyelem. Nem érdemeink szerint jutunk hozzá-
juk. A kegyelem ott fejti ki hatását, ahol leginkább Isten a-
karja, de csak ott, ahol az ember nem zárja el magát tőle. E-
zért nyissuk ki szívünket, lelkünket az Atya, a Fiú és a
Szentlélek felé. Ne alakoskodásokat, vallásos burkolatokat,
álarcokat öltünk magunkra, ami mellett semmi jó nincs,
hanem őszinte, Istenhez kötődő, igazság szerint levő, tiszta
utakat járó, égi gyümölcsöt hozó, a jó mellett végig kitartó,
szeretetre alapuló krisztusi magatartásokat.

Célunk lehet bármilyen nemes, de azért csak megfelelő
odafigyeléssel szabad harcolni, úgy hogy ezt ne szenvedje
meg sem fizikai, természeti, emberi környezetünk, de még
saját egészségünk sem. Isten nem azért alkotta mindezeket,
hogy az egyén tönkregye azokat, hanem éppen az ő meg-
segítésére. Isten kegyelmi segítségét nem érdemes vissza-
tasítani, hanem éljünk vele.

Az élénk tárulkozó jót tegyük meg még akkor is, ha az e-
lőző jót elmulasztottuk. Ne az emésszen ami elmúlt, hanem
az elkövetkező jóra gondoljunk és készüljünk, az előttünk
álló jócselekedetre, mert így kapcsolódhatunk be abba a jó-
ba, amit rólunk az Úr elképzelt. Nem az a fontos, hogy én
mit szeretnék, hanem az, amit a Mindenható elvár tőlünk.

A jót tervezni szabad, de ne görcsös ragaszkodással, mert

így Istennek nem adunk teret, ha ő másképp gondolná. Az
elsődleges az, amit az Úr élénk tár. Ezt tegyük meg, mégpe-
dig önzetlenül. Tanuljuk meg és merjük rábízni magunkat
az Úrra.

Legyünk áttetszőek, mert a jót tulajdonképpen nem is mi,
hanem maga az Úr hozza létre. Legyünk eszközök Isten ke-
zében és örüljünk annak, amit a mi szerető Mennyei Atyánk
megvalósított a végrehajtott tett által.

Jótetteink forrása maga az Úr, ezért viszonzást soha ne
várjunk érte, mert ez csak őt illetné meg. Az Úr már nekünk
megfizetett akkor, amikor feladattal bízott meg, s nem éltük
hasztalanul a múltó élet ezen szakaszát.

Állandóan küzdjünk a gonosz fondorlatos kísértései ellen,
mely alig várja, hogy valakit legyőzzön, csak azt felejt el,
hogy az ő hatalma megtörik, ha a lélek felsóhajt az Úrhoz.
Törekedjünk tehát a békességre embertársainkkal, Istennel,
de lelkiismeretünkkel is. E három adja meg a lehetőséget,
hogy bölcsen éljünk és mindig Istenhez igazodjunk. Jöhet-
nek ekkor a szenvedések, de még a nagy örömök is, a lelki
nyugalmat mégsem zavarhatja meg semmi, még akkor sem,
ha az külsőleg egészen másképp is látszodna. Ez utóbbi e-
setleg a lelki harcnak, a belső csatának a kivetítődése, de a-
ki Isten mellett csak azért is kitart ott csak a jó győzhet.

Krisztus megtapasztalt szeretetéről nem lehet megfélekedez-
ni, de erőt annál inkább lehet belőle meríteni küzdelmeink e-
setén. Ennél nagyobb kincs nincs a világon. Kérjük buzgón
ennek megtapasztalását imáinkban, hogy a kegyelem minél
bővebben áradhasson, előtörhessen és érvényesülhessen az,
ami Istennek kedves.

Móra Ferenc –

Kevély Kereki

Kevély Kereki történetét a nagyapámtól hallottam. Ő volt
a legmódosabb ember a szentmártoni határban, ahol a nagy-
apám zsellérkedett. Házainak, pusztáinak, majorságainak,
maga se tudta számát. Négylovas hintón járt tán még az ud-
varra is, aranyból volt tán még a csizmavakaró kése is.

No, ez nem lett volna hiba, csakhogy a kevélysége még a
gazdagságánál is nagyobb volt Kereki uramnak.

– Aki pénzes, legyen kényes – ez volt a szavajárása, s u-
gyancsak tartotta is magát ehhez a törvényhez. Eszéért, ér-
demeiért senkit meg nem süvegelt, hanem azt megkívánta,
hogy ölötte mindenki lekapja a fejénvalót, akinek keve-
sebb a garasa az övéénél. Arra aztán ő is rávicsorította a fo-
gát nagy leereszkedően, hanem a süvegét akkor se billentet-
te meg.

– Ha én mindenkinek visszaköszönnék: mindig járna a
karom, mint az óra sétálója – szokta mondogatni kevélyen.

A nagyapám nagyon szomorú alkalommal látta először a
kevély Kerekit. Arra virradóra, mikor a falujok porrá égett.
Éppen azon tanakodtak szegény kárvallott emberek, hogy
rakhatnának új fészket, mikor közéjük kocsikázott a kevély
Kereki.

Hej, sietett is ám mindenki lekapni a süvegét a nagy úr
előtt!

„Hátha megszállja a jó lélek – gondolták magukban –, és
vet egy kis segedelmet a falunak.”

Kevély Kereki mindössze csak mérges szemeket vetett,
mikor a sok födetlen fej között meglátott egy darutollas sü-
veget, valami nyurga fiatalember fején. Hosszú, sápadt le-
gény volt, csak nagy fekete szeme égett, mint a parázs.
Valami szegény vándorló diák lehetett, látszott a szegényes

ruháján, a poros csizmáján.

– Hát az miféle jöttment ott?! – horkant oda mérgesen Kereki. – Tán cinegét tartogat a süvege alatt, hogy nem meri megemelni?

– Nem ismerem az urat – felelte csöndesen a diákféle.

– Micsoda, hát nem lehet énbőlőlem kinézni, hogy ki vagyok, mi vagyok?! – kiabálta Kereki nekivörösödve. – Kapja le a süvegét, fiatalember, mert száz csikó fickándozik a zsebemben. Éppen most eresztették ki a körmöci ménesből őket.

Azzal ráütött a zsebére úgy, hogy megcsendültek benne az aranyak.

De már erre még hátat is fordított a legény, s csak úgy a válla fölül szólt vissza:

– Meg nem süvegelem senki száz aranyát.

Összenéztek a falubeliek, mert tetszett nekik a beszéd, de annál jobban megzavarodott Kereki.

– Nini – mosolygott kínjában –, hátha megfeleznénk a száz aranyat? Ötven aranyért már csak megbillentheti a sapkáját az ilyen szegény diák?

A szegény diák megcsörrentette a markában az ötven aranyat, becsúszta a mentéje zsebébe, aztán legyintett a kezével.

– Hja, atyámfia – most már csak így tisztelte Kereki uramat –, nekem is van most már annyi aranyam, mint kegyelmednek, hát akkor mért köszönjek én kelmednek előbb, mint kelmed nekem?

De már erre egész meghökkent kevély Kereki. Különösen, mikor észrevette, hogy a falu népének bánatában is mosolyog a szája sarka. Ezt a csúfságot el kell kerülni

mindenáron.

Meg is próbálta, nagy alázatosra fogva a szót.

– Kedves öcsémuram – kérlelte szépen –, fogadja el tőlem még ezt az ötven aranyat, és tiszteljen meg érte a köszönésével.

A diák eltette a másik ötven aranyat is, és ráförmedt Kerekire:

– Hát már mér köszönnék én kendnek, mikor kendnek üres a zsebe, az enyémet meg száz arany húzza?! Aki pénzes, legyen kényes, akinek meg üres a zsebe, az háromszor is kapja le süvegét a magamformájú módos ember előtt.

Lett erre olyan kacagás, hogy tán még most is hallja kevély Kereki, pedig lóhalálában vágatott a faluból. A diáember pedig arra nyomban szétosztotta a száz aranyat a leégettek közt, aztán hátat fordított nekik, és igyekezett el a hálálkodások elől.

– Jaj, csak a nevét mondja meg legalább, diák úr – rimázkodtak neki –, hogy legyen kit áldani még az unokáinknak is!

– Petőfi Sándornak hívnak – szólt vissza a diák, és búcsúzóban meglegette a darutollas süvegét.

Októberben történt

- 95 éve, 1924. október 1-én született Jimmy Carter az Amerikai Egyesült Államok harminckilencedik elnöke.
- 150 éve, 1869. október 1-én, a világon elsőként vezették be az Osztrák–Magyar Monarchiában a postai levelezőlapok használatát.
- 150 éve, 1869. október 2-án született Mohandász Karamcsand Gandhi indiai szabadsághős, híveitől nyert tiszteletbeli nevén Mahátma Gandhi jogász, politikus. India politikai és spirituális vezetője, és az indiai függetlenségi mozgalom vezéralakja volt.
- 120 éve, 1899. október 3-án J. S. Thurman szabadalmaztatta az első motoros perszívót.
- 100 éve, 1919. október 5-én Harry Hill Bandholtz amerikai tábornok megakadályozta, hogy a román hadsereg katonái kifosszák a Magyar Nemzeti Múzeumot. Bandholtz-nak 1936-ban szobrot állítottak a budapesti Szabadság téren, mely mind a mai napig ott található.
- 330 éve, 1789. október 5-éről 6-ra virradóra XVI. Lajos francia király (1774–1792) és családja a felkelő tömegek nyomására Versailles-ból a francia uralkodók párizsi lakhelyére kényszerült menekülni, a Tuileriák palotájába.
- 170 éve, 1849. október 6-án kivégezték a tizenhárom aradi vértanút. Bardócz Sándor, 1849-ben az aradi minorita rendház káplánjaként október hatodikán meggyöntatta és a vesztőhelyre kísérte a 13 aradi vértanú két eminens tagját: Schweindel Józsefet és Török Ignácot. Később 19 évet szolgál a kolozsvári Szent Péter és Pál templomunkban mint plébános és minorita szerzetes.
- 140 éve, 1879. október 7-én gróf Andrássy Gyula az Osztrák–Magyar Monarchia közös külügyminisztere és Heinrich Reuss herceg, bécsi német követ aláírták a kettős szövetség (Zweibund) létrehozását kimondó okiratot. A Német Birodalom és az Osztrák–Magyar Monarchia ezzel kötelezettséget vállalt arra, hogy ellenséges támadás esetén katonai segítséget nyújtanak egymásnak.
- 540 éve, 1479. október 13-án a kenyérmezei csata napja volt, melyben I. Mátyás király (1458–1490) seregei legközelebb voltak a Naphoz. Ettől kezdve nem nyújtotta ágait a

győzték a portyázó török és havasalföldi hadakat. A győzelem eredményeként a törökök egy jó ideig nem vállalkoztak hasonló mértékű betörésre.

- 75 éve, 1944. október 15-én Horthy Miklós kormányzó sikertelen kísérletet tett a második világháborúból való kiugrásra.
- 75 éve, 1944. október 16-án német támogatással hatalomra került a nyilas, hungarista vezér Szálasi Ferenc. Nem sokkal később kezdetét vette a borzalmas nyilas terror Budapesten.
- 220 éve, 1799. október 17-én, Párizsban fogadta a Direktórium az egyiptomi hadjáratból visszatérő Bonaparte Napóleon tábornokot, aki csak az angol flottát kijátszva tudott hazajutni Franciaországba.
- 175 éve, 1844. október 22-én született Sarah Bernhardt francia színművésznő, a századforduló egyik legismertebb színésznője.
- 90 éve, 1929. október 24-én volt az ún. „fekete csütörtök”, melyet a nagy gazdasági világválság (1929–1933) kiindulópontjának is szokás jelölni.
- 100 éve, 1919. október 28-án az Amerikai Egyesült Államokban szesztilalmat vezettek be. A Volstead-törvény betiltotta a 0,5%-nál nagyobb alkoholtartalmú szeszes italok előállítását, forgalmazását és elfogyasztását.

Forrás: tortenelemcikk.hu

Mese egy fáról

Volt egyszer egy kicsit fa, amit a kertész és a felesége ültettek. Nem telt el sok idő, és máris lehetett látni, amint az első zöld hajtás szelíden kibújt a földből. A fa, ami tulajdonképpen még egyáltalán nem volt egy igazi fa, először pillantotta meg a Napot. Érezte levélkéjén a Nap sugarainak melegét, és feléje nyújtózott. Köszöntötte a maga módján, boldogan hagyta magát beragyogni és csodaszépnek találta, hogy a világon van és növekszik.

– Nézd csak, hát nem kedves a mi fánk? Szólt a kertész a feleségéhez.

– Igen, kedvesem, ahogy mondod, egy szép fa.

A fa elkezdett növekedni, nagyobb és magasabb lett, mindig tovább nyújtózott a Nap felé. Érezte a szelet és az esőt, élvezte a meleget és a biztos talajt a gyökerei körül, és boldog volt. Valahányszor a kertész és a felesége eljöttek, hogy megnézzék, megittassák vízzel és szép fának nevezzék, jól érezte magát. Mert valaki szerette őt, ápolta, gondozta és vigyázott rá. Nem volt egyedül a világon. Így megelégedetten növekedett magának, és nem is akart semmi mást, mint élni és növekedni, érezni a szelet és az esőt, a földet és a napot, azt, hogy szeretik, és ő is szeretni akart másokat.

Egyik napon észrevette a fa, hogy különösen jó volt egy kicsit oldal felé nőni, mert onnan jobban sütött a Nap a leveleire. Most azért egy kicsit balra kezdett nőni.

– Nézd a mi fánk ferdén nő! – mondta a kertész. Mióta szabad a fáknak ferdén nőniük, és még hozzá a mi kertünkben? Pont a mi fánk! Hozd csak az ollót, hogy egyenesre nyessük a fát!

A fa keservesen sírt. Az emberek, akik őt eddig olyan szeretettel gondozták, akikben bízott, levágták ágait, amelyek

nap felé.

– Ugye milyen jó kis fa a miénk?

– Bizony kedvesem, igazad van, a mi fánk jó fa.

A fa elkezdte érteni a dolgot. Ha azt csinálta, ami kedvére volt és örömet okozott, akkor szemmel láthatóan rossz fa volt. Csak akkor volt kedves és jó, ha azt tette amit a kertész és felesége elvártak tőle. Ezért aztán egyenesen fölfelé nőtt, és vigyázott arra, nehogy még egyszer ferdén nőjön.

– Nézz oda, a mi fánk szégyentelen gyorsasággal nő a magasba. Illik ez egy igazi fához?

Gyorsan elküldte feleségét az ollóért, hogy visszavágja az ágakat. ezen az éjszakán nagyon sokáig sírt a fa. Miért vágták le csak úgy az ágait, amik nem tetszenek a kertésznek és feleségének? A fa dacos lett. Nos jó, ha a magasba nem lehet, akkor majd széltebe. Majd meglátják, mire mennek vele. Végülis, ő csak növekedni akart, érezni akarta a napot, a szelet, a földet, örömmre vágyott, és örömet akart adni. Bensejében egészen pontosan érezte, hogy a növekedés helyes dolog. Így hát most oldalágakat hajtott.

– Hát ezt nem tudom megérteni – morgott a kertész – képzeld csak a mi fánk egyszerűen csak szélteben növekszik. Illik ez?

– Ezt nem engedhetjük meg neki. Újból helyre kell nyesnünk.

A fa már nem tudott sírni, nem volt több könnye. Abba hagyta a növekedést. Már nem volt öröm számára az élet. Mégis, úgy tűnt, most tetszik a kertésznek és feleségének. Ha az egész már nem is okoz igazi örömet, de legalább szeretik. Így gondolta a fa.

Sok évvel később arrafelé járt egy kicsi leányka az apjával. Közben a fa felnőtté vált, a kertész és felesége büszkék voltak rá. Igazi, tisztességes fa lett belőle. A kicsi leányka megállt a fa előtt.

– Apa szerinted is szomorúnak látszik ez a fa?

– Nem tudom, amikor kicsi voltam, mint te, még én is láttam, hogy egy fa örül vagy szomorkodik. De ma már ezt nem látom.

– A fa tényleg szomorúnak látszik, biztosan senki sem szereti igazán. Nézd csak, milyen rendesen nőttek az ágai. Azt hiszem, egészen másként akart volna nőni, és ezért szomorú most.

Amikor a leányka látta, hogy senki sincs a közelben, gyöngéden simogatni kezdte a fa kérget. Közben halkán suttozta: „*En szeretlek téged, fa. Veled vagyok. Ne add föl, kedves fa!*” Együtt élték át, ahogy a fa nagyon óvatosan, először félénken és tétován, majd kicsit bátrabban, végül erőteljesen növekedni kezdett. Telve életörömmel görbén lefelé növesztette ágait, mintha először csak hajladozni akarna, és ki nyújtóztatni a tagjait. Azután oldal irányba növelte ágait, mintha az egész világot a karjaiba akarná zárni, majd a magasba, hogy mindenkinek megmutassa, milyen boldognak érzi magát.

A kertész és felesége alig hittek a szemüknek, mégis csendes örömmel figyelték, ahogy a leányka mindenért megdicsérte a fát, amit csak növesztett magán. Legjobban a leányka örült, hogy az ő fája mindazoknak akik megcsodálták, bátorságot és kedvet adott az élethez.

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész,
Bíró Jolán-Ilona, Bíró Emő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen
adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 December 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro

Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Templomunk Örökös Szentségimádási napja augusztus 17.

Szentmisék: kedd – csütörtök 18:00, szerda – péntek 7:30, szombat 18:00 előesti szentmise, vasárnap 9:00, 10:00.